

[Aksel Larsen.]

Det er typisk for et kapitalistisk Kolonistyre under en socialdemokratisk Regering, at den skal opretholdes ved, at man korrumpere en Del af den grønlandske Befolkning ved at putte Spiritus i den!

Jeg skal lade dette være tilstrækkeligt til at karakterisere, idet jeg saa kun endnu noterer, at Skolevæsenet er lagt fuldkommen ind under Kirken, at Førstepræsten overalt er Børnenes øverste Leder, at de Fag, som der særlig undervises i, er det gamle og nye Testamente, Troslære og Kirkehistorie, at den væsentligste Litteratur, som findes i Grønland, er Bibelen, Salmebogen og nogle Prædikensamlinger. Saa er det vist tilstrækkelig oplyst, hvilket kulturelt Niveau Danmark holder Eskimoerne nede paa, og dermed turde hele det danske Styre i Grønland være karakteriseret. Det er et rent og skært kapitalistisk Kolonistyre, og det er ikke andet end Fraser til at dække over Udbytningen, til at muliggøre en Fastholden af den Udbytning, naar man under Processen i Haag pludselig præker Sætningen: Grønland for Grønlanderne og dermed med Grønland for Danskerne.

Hverken Norges kommunistiske Parti eller Danmarks kommunistiske Parti ønsker, at Grønland skal lægges ind under de norske Aktivister, men vi ønsker heller ikke, at det skal forblive under dansk Herredømme. Vi ønsker hverken, at norske eller danske Kapitalister skal udplyndre den grønlandske Befolkning for de kolossale Summer, det drejer sig om, men at Grønlanderne selv skal være bestemmende over de grønlandske Forhold og over, hvorledes deres eget Land skal regeres. Det er det Program, Kommunisterne følger over hele Verden, fordi vi ikke anerkender nogen som helst Undertrykkelse, fordi vi er det eneste Parti, som virkelig ikke alene i Ord, men ogsaa i Gerning anerkender Princippet om Nationernes Selvbestemmelsesret, men vi vil absolut have det udstrakt til at gælde ogsaa for Kolonifolk (*Alsing Andersen*: Og Georgien!). Det var det ærede sagkyndige Medlem af Socialdemokratiet, Hr. Alsing Andersen, som sagde Georgien. (*Alsing Andersen*: Ja) . . . og jeg forstaar i Grunden ikke, hvad der har faaet det ærede Medlem til at afholde sig fra yderligere at kramme ud med sin kolossale Viden om Sovjetunionen fra denne Talerstol. Georgien — det er netop et af Beviserne paa, at Bolschevikkerne er de eneste, som anerkendte Nationernes Selvbestemmelsesret, herunder ogsaa de kaukasiske. De var undertrykt af Zarismen.

Efter Revolutionen marcherede Englændere og Franskmænd ved det internationale Socialdemokratis Hjælp ind i Georgien for at besejtte de kaukasiske Oliekilder, for at skabe sig en Udfaldsport for Interventionskrigen mod Sovjetunionen og blev drevet ud derfra af den georgiske Befolkning selv.

Jeg har i den Retning en vis Fordel. Jeg har selv gennemrejst netop Georgien og har aflagt Besøg ikke alene i Hovedstaden Tiflis, i Baku o. s. v., men ogsaa oppe i Bjergene hos de mest fjerntboende Stammer og har kunnet konstatere, at man overalt var tilfreds med Samfundsformen og var tilfreds med Statsstyret, og det fremgik overalt, at det var det georgiske eller — jeg maa korrigere det sagkyndige ærede Medlem — det grusinske Folk, der styrede sine egne Anliggender. . . . (*Alsing Andersen*: Har de haft Lejlighed til at udtale sig ved Valg?). Hvem? (*Alsing Andersen*: Folket). Udtale sig, ja, Folket deltager i Sovjetvalgene saa nogenlunde hvert Aar. De, jeg personlig har talt med, har udtalt sig til mig, og jeg ved ikke, hvilket andet Kriterium end Sovjetvalgene det ærede Medlem ønsker skulde anvendes.

Det ærede Medlem gaar rundt og fortæller fuldkommen vildledende, at parlamentariske Valg i Danmark er Udtryk for, hvad Befolkningen mener, men vil samtidig paastaa, at Sovjetvalgene ikke er Udtryk for, hvad den grusinske Befolkning mener. Men saa skal jeg en Gang for alle gøre opmærksom paa det. Det er en Kendsgerning, som ikke alene jeg kan bevidne, men som Medlemmer af Socialdemokratiet, Medlemmer af Rigsdagen, kan bevidne og har bevidnet: den russiske Befolkning styrer sig selv og er sig det bevidst. Det, der karakteriserer, om en Klasse er undertrykt, det mest øjensynlige, det mest haandgribelige Tegn er, om denne Klasse er vaabenløs. Det er altid Vaabnene, den herskende Klasse søger at berøve sine Klassemodstandere, Underklassen. (*Hans Nielsen*: Hør, hør). Ja, og derfor er Arbejderne i Danmark berøvet Vaabnene. (*Hans Nielsen*: Ja, og i Rusland). . . . og i Rusland har Arbejderne Vaaben, og det er Forskellen . . . . (*Hans Nielsen*: Ja, nogle af dem). Ja, det er ikke saa ganske faa.

Naar man bevæger sig i Moskva om Søndagen, om jeg maa bruge det Udtryk, for det er nu hver sjette Dag, ikke hver syvende, rent bortset fra, at Arbejdsdagen ikke har samme Længde som her, saa møder man paa Gaderne i større eller mindre Tropper enkeltvis og i Flokke Arbejdere, som kommer marcherende med Riflen paa